

افزایش ۲/۵ برابری تعداد زنان سرپرست خانوار

مرکز آمار ایران در آخرین گزارش در مورد وضعیت زنان سرپرست خانوار از افزایش ۲/۵ برابری این گروه از زنان در دوره‌ای ۱۵ ساله خبر داده و اعلام کرده استانیهای تهران و خراسان رضوی بیشترین و ایلام و کهگیلویه و بویراحمد به ترتیب کمترین تعداد زنان خودسرپرست را دارند.

به گزارش خبرنگار مهر، امروزه پدیده خانوارهای زن سرپرست در تمام دنیا رو به افزایش است به طوریکه اکنون به عنوان معضل اجتماعی مطرح می شود. این گروه از زنان اغلب با عوامل آسیب زایی همچون تبعیض فرهنگی، ضعف دسترسی به شغل های فعلی، بی سواد یا کم سواد، نداشتن درآمد مستمر و مشکلات روحی و روانی مواجه هستند که در صورت عدم حمایت هزینه های آسیب زایی به جامعه تحمیل می شود.

مرکز آمار ایران زنان خودسرپرست را به سه گروه تقسیم می کند که گروه اول شامل زنان بیوه، زنان مطلقه و دختران با مجرد قطعی، گروه دوم زنانی هستند که در آن مرد به طور موقت حضور ندارد و گروه سوم خانوارهایی است که در آن مرد به دلایلی همچون بیماری و از کارافتادگی و کهنسالی نمی تواند سرپرست خانوار باشد.

بر پایه این گزارش، مرکز آمار ایران و اطلاعات راهبردی وزارت تعاون کار و رفاه اجتماعی در آخرین گزارش بررسی آماری وضعیت زنان سرپرست خانوار در خردادماه ۹۳ اعلام کرد: براساس آخرین نتایج سرشماری سال ۱۳۹۰ در یک دوره ۱۵ ساله از ۱۳۷۵ تا ۱۳۹۰ تعداد خانوارهای معمولی دارای سرپرست زن حدود ۲/۵ برابر افزایش داشته است.

همچنین طی دوره پنج ساله ۸۵ تا ۹۰ متوسط رشد

خانوارهای معمولی ۴٫۰ درصد بوده این در حالی است که در همین بازه زمانی متوسط رشد خانوارهای دارای سرپرست زن به ۹٫۲ درصد رسیده است که این درصد نشان دهنده افزایش تعداد زنان سرپرست خانوار در سال های اخیر است. براساس این گزارش در سال ۱۳۷۵ به ازای هر سرپرست مرد ۹ سرپرست زن وجود داشت که این نسبت در سال ۹۰ به ازای هر سرپرست مرد به ۱۴ نفر سرپرست زن رسیده است.

افزایش تمایل زنان به زندگی انفرادی

گزارش سازمان آمار نشان می دهد که تعداد زنان خودسرپرست که تنها زندگی می کنند ۴۰٫۸ درصد از کل خانوارهای دارای سرپرست زن را به خود اختصاص داده است. همچنین در بین استانهای کشور تهران با ۲۱۱ هزار و ۲۳۶ نفر و خراسان رضوی با ۹۸ هزار و ۲۹۲ نفر بیشترین استانیهای هستند که زنان

سرپرست خانوار را در خود جای داده اند.

در این گزارش آمده است که تمایل به زندگی انفرادی و سرپرستی با جمعیت کمتر در سال های اخیر بین زنان افزایش یافته است. به طور کلی روند گرایش به زندگی مجردی در ایران نیز همچون همه جوامع در حال افزایش است که این موضوع به عواملی ناشی از عوامل اقتصادی، اجتماعی، فرهنگی و روانی بستگی دارد. بسیاری از این کارشناسان بر این باورند که روند افزایش این نوع زندگی برای جامعه ایران که همواره ارزشها و هنجارهای خاص خود را دارد و خانواده همچنان مهمترین نهاد اجتماعی است می تواند مخاطره آمیز باشد. ضمن اینکه افزایش زندگی مجردی پیامدهای ناگواری همچون افسردگی، فردگرایی، گسترش آسیبهای اجتماعی، عدم تمایل به تشکیل خانواده و داشتن فرزند را در پی دارد.